

Ahogy lebont s fölépít

Látó, 2011. január

Csend, por, piszok egy sötét színpadon,
az üres termék rossz akusztikája,
kertem tintába mártott almafája,
s a reggel visszatérő irgalom,

ahogy felbukkan arcod és kezed
az éjszakából, ahogy lepadnak
a hullámok, amelyek elragadtak,
ahogy összerakott és szétszedett,

fényes kagylót s csigát hagyott hajadban,
ahogy lebont s fölépít szakadatlan,
ahogy néz, forgat, majd mégis kidob

magából, és én boldogan fogadlak
mindig, mert újra s újra visszakaplak,
s még álom van csak köztünk, nincs titok.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Markó Béla

Látó Szépirodalmi Folyóirat